Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: ”Kun en Spillemand”, i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561403856.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

»Engang blev der født et Dydsmenneske! nu skal Du høre, hvad 82 det var for et løierligt Dyr! Da det laae i Vugge var det hvidt og rødt, havde uskyldige Øine og blev kaldet en Guds Engel! Det skulde opdrages i Uskyldighed, men om Natten kom Satan og lod Barnet die sin sorte Geed, saa kom der Vildskab i Blodet, men Ingen mærkede det, for det havde alle Dydsfagterne. Det blev en Knøs, der kunde blive rød ved et lystigt Ord. Han læste i Bibelen, men han traf altid paa det Sted i Høisangen, hvor den deilige Qvinde bedst beskrives, hun, den smukkeste *af Salomons* Qvinder; han læste om *Susanna* i Badet og *David* hos *Bathseba*. Ingen vidste, hvad han tænkte, hans Ord vare rene som Sneen, der aldrig er betraadt. Dydsmennesket var stolt deraf og gad gjerne føres om i et Jernbuur, for at Folk i alle Verdens Lande kunde see et saadant sjeldent Dyr. Du veed, at af den gamle Mjød kan blive en Basilisk; Djævelens Die er en kraftigere Drik, det skabte et værre Dyr indeni ham; det kroede sig, og Dydsmennesket kroede sig. Det var to Haner, som vare stolte paa det. Saa gik han ud i Skoven, og her kom Skovjomfruen fiin og skjær, hendes Deilighed ansporede Uhyrets Kræfter, og Dydsmennesket blev til et vildt Dyr i Skovjomfruens Arm. Hun skreg om Hjælp, men det var altsammen Djævlekunster, og Dydsmennesket trykkede hende om Halsen, saa Stemmen døde, og selv blev hun blaa og kold, da stødte han hende i Afgrunden. Men ud af hendes deilige Legeme, som han havde trykket i sin Favn, væltede Slanger og Fiirbeen, de hvislede omkring ham, de fik Vinger, og de sang fra Træer og Buske: »Du er et syndigt Menneske som de Andre!« og de sorte Grantræer nikkede og sagde: »Du er en Morder!« - Saa flygtede Dydsmennesket til fremmede Lande, hvor Træerne ikke vidste derom og derfor taug stille; men Fiirbenene med Vinger, vare fløiet med, de sang i Buskene, de peb som Faarekyllinger i hans Kakkelovns Krog - saa tog han Violinen frem, spillede for dem og vrængede efter dem, saa faldt de i Søvn. Hans Blod blev hedere, Naboens Datter -! men Du hører jo ikke Dreng!« sagde han, og mumlede hen for sig. »Han sover; hvo der saaledes kunde sove fort i en Evighed! sove uden Drømme! det var en Velgjerning!« Hans Haand bevægede sig hen over Drengens Ansigt, Fingrene berørte Struben: »Nu rider Døden over Din Livstraad! Din Sjæl er reen og uskyldig, er der en Salighed til, da har Du Krav paa den, i det jeg støder Dig, uvillig, fra dette Liv! - Ha! hvor liden Kraft hører der dog til, for at jage en Sjæl fra Jorden! - Men jeg vil ikke! Lad dem Alle lide og pines, som jeg kjender det! Menneskene skulle sætte 83 deres skarpe Tunge paa Dit bløde Hjerte, til det faaer haard Hud; deres Øine skulle see ondt paa Dig, saa at Du faaer Gift i Din Tanke. Mennesket er ondt. Selv den Bedste har Øieblikke, hvori der drypper Gift fra hans Tunge, og er Du hans Træl maa Du taus kysse Haanden med Had i Dit Hjerte!«